

Nagyböjt V. hete

Péntek

Jer 20,10-13 * Jn 10,31-42

„*Melyik jócselekedetért akartok megkövezni engem?*”

Fokozódó drámaiságnak vagyunk tanúi a János-evangélium olvasásakor, s közeledünk a tetőpont és a végkifejlet felé. Az ellentét Jézus és a farizeusok, írástudók között egyre éleződik, de még ezek a pillanatok is alkalmasak arra, hogy sokan higgyenek Jézusban.

Hit, vagy pedig megkövezés – harmadik lehetőség gyakorlatilag nincs, a semleges álláspont nem sokáig tartható fenn, legfeljebb önmagát ámíthatja vele az ember. A semlegesség legfőbb szószólói gyakran a harcos ellenfeleknél is veszélyesebbek.

Jézus kérdése – „*Melyik jócselekedetért akartok megkövezni?*” – világosan utal arra, hogy tetteit nem lehet elválasztani a szavaktól, melyekkel az Atyával egyenlőnek mondta magát, hiszen a csodák ennek hitelesítői, alátámasztói, kézzelfogható bizonyítékai. „*Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem! De ha azokat cselekszem, és nekem nem akartok hinni, higgyetek a tetteknek!*”

Láttuk, hogyan fogadták Jézus ellenfelei a csodatetteket, amelyeket most nem vitatnak: amikor nem maradt más, azzal vádolták, hogy Belzebubnak, az ördögök fejedelmének segítségével úzi ki az ördögöket.

Ha a tetteket valóban a maguk értéke szerint ítélték volna meg, Jézus szavai sem botránkoztatnák meg őket.

Szó és tett kölcsönösen feltételezi egymást. Ha Jézus állítását igaznak fogadod el, ha megvallod őt Isten Fiának, akkor kell, hogy tettek is szülessenek ebből a hitvallásból, mint ahogy Jézus maga is tetteivel igazolta szavait.

S hogy mik ezek a tettek? A leghétköznapibb helyzetekben születő döntésektől kezdve, melyekkel a jelentéktelennek tűnő dolgokban is elutasítod a megalkuvást, terjedhetnek egy újabb gyermek vállalásáig vagy épp a szűzi életforma választásáig, az élő hit alig észrevehető megnyilatkozásaitól az Istenről szóló nyílt tanúságtevésig.